

[Foged.]

Det forekommer mig derfor, at den nedskæring, der er foretaget fra ansøgningens beløb på 340 000 kr. til indstillingsbeløb på 300 000 kr., er uden sammenhæng med talen om øgede investeringer og øgede produktive foranstaltninger. Her er et område, der tager sigte på begge dele, og så foretages der alligevel en nedskæring. Der er ingen sammenhæng mellem denne nedskæring, og hvad man yder på andre områder. Jeg kunne i den forbindelse blot nævne boligbyggeriet, hvortil der ydes m²-tilskud på op til 600-700 kr. årlig pr. familie, eller boligstøtteleven, ifølge hvilken man kan opnå en lav rente, der gælder i årevis, og som indeholder endnu større tilskud. De folk, det her drejer sig om, har ingen mulighed for at opnå den slags tilskud, fordi de efter andre gældende love er udelukket fra at kunne benytte boligstøtteleven.

I løbet af få år skal vi formodentlig, eller jeg kan sige ganske givet, i gang med meget større problemer og meget dyrere problemer for at skaffe nyt land. Jeg tænker her på planerne vedrørende inddæmning af søterritorier.

Jeg beder derfor den højtærede landbrugsminister om på ny at tage spørgsmålet om de 340 000 kr. op til overvejelse, eller endnu bedre, bevilge 100 kr. pr. ha til al hedeopdyrkning. Problemet er overskueligt. Der er næppe 50 000 ha dyrkbar hede tilbage, og vi kan skønne, at opdyrkningen vil tage endnu 15-20 år.

Lad hdebonden få denne beskedne anerkendelse for sin indsats. Det er tillige både den billigste og den hurtigste måde til forøgelse af vore arealer. Hver fure, der skaber nyt land, er en vinding for os alle.

Fra administrationens side er det, som om man ikke kan høre de røster, der lyder fra de vestjyske egne. Det er, som om de mennesker, man træffer ved daglig omgang i den østlige del af landet, eventuelt i København, meget lettere får millionbeløb igennem, end folk i den vestlige del af landet får beløb på små 340 000 kr. igennem, selv om disse beløb i mange tilfælde gør langt større nytte end endnu større beløb her.

Til den højtærede minister har jeg stadig et ønske om lempeligere administration af

loven vedrørende de udlånte Marshallmidler. Jeg har tidligere berørt problemet her i tinget, men stadig sker der opsigelser af disse lån i tilfælde, hvor sikkerheden ikke berøres, og i tilfælde, hvor det er af stor betydning for unge landmænd at bevare sådanne lån. Der sker også fremdeles opsigelser eller stilles krav om indbetalinger ved ejendomshandler eller ved omprioriteringer.

For kort tid siden henvendte to unge hedeopdyrkere sig til mig. De havde i fællesskab opdyrket en landbrugsejendom, de havde i fællesskab opdyrket yderligere 50 tdr. land hede; de anmodede nu i anledning af en udstykning om, at det Marshalllån, de havde i den fælles ejendom, måtte blive stående, til trods for at der skete opdyrkning af 50 tdr. land hede. Det blev dem nægtet af finansministeriet. Det er en urimelig behandling i en tid, hvor vi ellers ønsker at hjælpe ungdommen til at frugtbargøre Danmarks jord og til at få sin egen arbejdsplads.

Når de midler, der for tiden er til rådighed for landbrugsministeriet til udlån til foranstaltninger vedrørende staldhygiejne, ikke er særlig efterspurgt, skønt de vitterlig er særdeles tiltrængte, skyldes det bl. a., at finansministeriets administration af de allerede givne lån virker som en skrækkampagne på nye ansøgere. Låntagerne føler, at de er prisgivet administrationen rent økonomisk gennem 15 år.

Så vidt mig bekendt har der ikke været tab på disse lån. Kunne den højtærede finansminister ikke bevæges til at lade disse lån blive stående i ejendommene uden særlige ansøgninger under de skiftende økonomiske forhold, når blot der var en rimelig sikkerhed for at få såvel afdragene som renterne ind til normal tid? Mange af lånene berører unge landmænd, som skal skaffe sig en arbejdsplads, eller de berører andre landmænd, som for at få orden i økonomien i en vanskelig tid må lade foretage omprioritering. Det tjener intet formål, heller ikke finanspolitisk, at administrere disse lån, som sket er. Der er brug for en lempeligere administration, og når den kan ske uden risiko og uden tab, kan finansministeren vel kun være interesseret i den roligst mulige udvikling på dette område.

Jeg henstiller derfor til finansministeren